Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 7. julija 2017*

„Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi zaradi razmer v Ukrajini — Zamrznitev sredstev — Seznam oseb, subjektov in organov, za katere se uporabi zamrznitev sredstev in gospodarskih virov — Ohranitev imena tožeče stranke na seznamu — Obveznost obrazložitve — Pravica do obrambe — Lastninska pravica — Pravica do opravljanja gospodarske dejavnosti — Sorazmernost — Zloraba pooblastil — Načelo dobrega upravljanja — Očitna napaka pri presoji“

V zadevi T-215/15,

Mykola Yanovych Azarov, stanujoč v Kijevu (Ukrajina), ki ga zastopata G. Lansky in A. Egger, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata J.-P. Hix in F. Naert, agenta,

tožena stranka,

katere predmet je predlog na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Sklepa Sveta (SZVP) 2015/364 z dne 5. marca 2015 o spremembi Sklepa 2014/119/SZVP o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini (UL 2015, L 62, str. 25) in Izvedbene uredbe (EU) 2015/357 z dne 5. marca 2015 o izvajanju Uredbe (EU) št. 208/2014 o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini (UL 2015, L 62, str. 1) v delu, v katerem ta akta ohranita ime tožeče stranke na seznamu oseb, na katere se nanašajo zadevni omejevalni ukrepi,

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi G. Berardis (poročevalec), predsednik, D. Spielmann in Z. Csehi, sodnika,

sodna tajnica: S. Bukšek Tomac, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 15. decembra 2016,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, Mykola Yanovych Azarov, je bila od 11. marca 2010 do 28. januarja 2014 predsednik vlade Ukrajine.

2 Obravnavani primer spada v okvir omejevalnih ukrepov, sprejetih zaradi razmer v Ukrajini po zatrtju demonstracij na trgu neodvisnosti v Kijevu (Ukrajina) februarja 2014.

3 Svet Evropske unije je 5. marca 2014 sprejel Sklep 2014/119/SZVP o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini (UL 2014, L 66, str. 26). Istega dne je Svet sprejel Uredbo (EU) št. 208/2014 o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini (UL 2014, L 66, str. 1) (v nadaljevanju skupaj: akta iz marca 2014).

4 Člen 1(1) in (2) Sklepa 2014/119 določa:

„1. Zamrznejo se vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo, so v njihovi lasti, z njimi razpolagajo ali so pod nadzorom oseb, ki so bile opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev in oseb, odgovornih za kršitve človekovih pravic, in fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali organom, ki so z njimi povezani, kot so navedeni v Prilogi.

2. Fizičnima ali pravnim osebam, subjektom ali organom s seznama v Prilogi se ne dajo neposredno ali posredno na razpolago ali v njihovo korist nobena sredstva ali gospodarski viri.“

5 Podrobna pravila te zamrznitve sredstev so določena v preostalih odstavkih tega člena.

6 V skladu s Sklepom 2014/119 Uredba št. 208/2014 nalaga sprejetje ukrepov zamrznitve sredstev in opredeljuje podrobna pravila te zamrznitve v bistvu enako kot navedeni sklep.

7 Imena oseb, na katere se nanašata akta iz marca 2014, so navedena na istem seznamu iz Priloge k Sklepu 2014/119 in iz Priloge I k Uredbi št. 208/2014 (v nadaljevanju: seznam) skupaj z – med drugim – obrazložitvijo njihovega vpisa.

8 Na seznamu je bilo ob imenu tožeče stranke navedeno „predsednik vlade Ukrajine do januarja 2014“ kot podatek o identiteti in ta obrazložitev:

„Oseba, zoper katero v Ukrajini teče preiskava zaradi sodelovanja pri zločinih v zvezi s poneverbo ukrajinskih državnih sredstev in nezakonitega prenosa teh sredstev izven Ukrajine“.

9 Svet je 6. marca 2014 v Uradnem listu Evropske unije objavil obvestilo osebam, za katere veljajo omejevalni ukrepi, določeni v Sklepu 2014/119 in v Uredbi št. 208/2014 (UL 2014, C 66, str. 1). V tem obvestilu je navedeno, da lahko „[z]adevne osebe Svetu pošljejo […] zahtevek za ponovno preučitev odločitve o njihovi uvrstitvi na seznam […] skupaj z dokazili“.

10 Tožeča stranka je 12. maja 2014 vložila tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa 2014/119 in Uredbe št. 208/2014. Ta tožba je bila vpisana v sodnem tajništvu Splošnega sodišča pod številko T-331/14.

11 Svet je 29. januarja 2015 sprejel Sklep (SZVP) 2015/143 o spremembi Sklepa 2014/119 (UL 2015, L 24, str. 16) in Uredbo (EU) 2015/138 o spremembi Uredbe (EU) št. 208/2014 (UL 2015, L 24, str. 1) (v nadaljevanju skupaj: akta iz januarja 2015).

12 V Sklepu 2015/143 so bila z veljavnostjo od 31. januarja 2015 natančneje določena merila za določitev oseb, na katere se nanaša zamrznitev sredstev. Natančneje, člen 1(1) Sklepa 2014/119 je bil nadomeščen s tem besedilom:

„1. Zamrznejo se vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo, so v njihovi lasti, z njimi razpolagajo ali so pod nadzorom oseb, ki so bile opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev, in oseb, odgovornih za kršitve človekovih pravic, in fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali organom, ki so z njimi povezani, kot so navedeni v Prilogi.

Za namene tega sklepa osebe, ki so bile opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev, vključujejo osebe, proti katerim ukrajinske oblasti vodijo preiskavo:

(a) glede odtujitve ukrajinskih javnih sredstev ali drugega premoženja ali vpletenosti v to odtujitev ali

13 (b) glede zlorabe položaja javnega funkcionarja z namenom pridobitve neupravičene koristi zanj ali za tretjo osebo, kar je povzročilo izgubo ukrajinskih javnih sredstev ali drugega premoženja, ali vpletenost v to zlorabo.“Z Uredbo 2015/138 je bila v skladu s Sklepom 2015/143 spremenjena Uredba št. 208/2014.

14 Svet je z dopisom z dne 2. februarja 2015 tožečo stranko obvestil, da namerava ohraniti omejevalne ukrepe proti njej, ji posredoval dopis [zaupno] [1] z dne 10. oktobra 2014 (v nadaljevanju: dopis z dne 10. oktobra 2014) in jo obvestil o možnosti, da predloži pripombe. Tožeča stranka je pripombe predložila z dopisom z dne 18. februarja 2015.

15 Svet je 5. marca 2015 sprejel Sklep (SZVP) 2015/364 o spremembi Sklepa 2014/119 (UL 2015, L 62, str. 25) in Izvedbeno uredbo (EU) 2015/357 o izvajanju Uredbe št. 208/2014 (UL 2015, L 62, str. 1) (v nadaljevanju skupaj: izpodbijana akta).

16 Člen 5 Sklepa 2014/119 je bil s Sklepom 2015/364 spremenjen tako, da so se omejevalni ukrepi, ki se nanašajo na tožečo stranko, podaljšali do 6. marca 2016. Posledično je bil seznam nadomeščen v skladu z izpodbijanima aktoma.

17 Po teh spremembah je bilo ime tožeče stranke ohranjeno na seznamu s podatki o identiteti „predsednik vlade Ukrajine do januarja 2014“ in z novo obrazložitvijo:

„Oseba, zoper katero ukrajinski organi vodijo kazenski postopek zaradi odtujitve javnih sredstev ali drugega premoženja“.

18 Svet je z dopisom z dne 6. marca 2015 tožečo stranko obvestil o ohranitvi omejevalnih ukrepov proti njej.

Dejansko stanje po vložitvi tožbe

19 Splošno sodišče je s sodbo z dne 28. januarja 2016, Azarov/Svet (T-331/14, EU:T:2016:49), razglasilo za nična Sklep 2014/119 in Uredbo št. 208/2014 v delu, v katerem se nanašata na tožečo stranko.

20 Svet je 4. marca 2016 Sprejel Sklep (SZVP) 2016/318 o spremembi Sklepa 2014/119 (UL 2016, L 60, str. 76) in Izvedbeno uredbo (EU) 2016/311 o izvajanju Uredbe št. 208/2014 (UL 2016, L 60, str. 1). Ta akta podaljšujeta omejevalne ukrepe med drugim za tožečo stranko do 6. marca 2017.

1 — Prikriti zaupni podatki.

21 Tožeča stranka je 27. aprila 2016 zoper Sklep 2016/318 in Izvedbeno uredbo 2016/311 pri Splošnem sodišču vložila novo tožbo (zadeva T-190/16, Azarov/Svet).

Postopek in predlogi strank

22 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča to tožbo vložila 29. aprila 2015. Vložila je tudi predlog za obravnavanje po hitrem postopku na podlagi člena 76a Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991.

23 Splošno sodišče (deveti senat) je s sklepom z dne 28. maja 2015 zavrnilo predlog za obravnavanje po hitrem postopku.

24 Svet je 7. julija 2015 vložil odgovor na tožbo. 8. julija 2015 je v skladu s členom 66 Poslovnika Splošnega sodišča vložil tudi obrazloženi predlog, naj se vsebina nekaterih prilog k odgovoru na tožbo ne navede v dokumentih, ki se nanašajo na to zadevo in so dostopni javnosti. Tožeča stranka je sporočila, da predlogu za zaupno obravnavanje nasprotuje.

25 Tožeča stranka je repliko vložila 27. avgusta 2015, Svet pa dupliko 12. oktobra 2015.

26 Svet je v skladu s členom 66 Poslovnika 14. oktobra 2015 vložil obrazloženi predlog, naj se vsebina priloge k repliki in priloge k dupliki ne navede v dokumentih, ki se nanašajo na to zadevo in so dostopni javnosti.

27 Po spremembi sestave senatov Splošnega sodišča je bil sodnik poročevalec razporejen v šesti senat, zato je bila ta zadeva dodeljena temu senatu.

28 Splošno sodišče (šesti senat) je na podlagi predloga sodnika poročevalca odločilo, da bo izvedlo ustni del postopka.

29 Stranke so na obravnavi 15. decembra 2016 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.

30 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— izpodbijana akta razglasi za nična v delu, v katerem se nanašata nanjo;

— sprejme nekatere ukrepe procesnega vodstva;

— Svetu naloži plačilo stroškov.

31 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— podredno, razglasi, naj se učinki Sklepa 2015/364 ohranijo do začetka učinkovanja razglasitve delne ničnosti Izvedbene uredbe 2015/357;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

32 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja pet tožbenih razlogov, ki se nanašajo, prvič, na kršitev obveznosti obrazložitve, drugič, na kršitev temeljnih pravic, tretjič, na zlorabo pooblastil, četrtič, na kršitev načela dobrega upravljanja in, petič, na očitno napako pri presoji.

Prvi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve

33 Tožeča stranka meni, da sklep Sveta o ohranitvi njenega imena na seznamu ni utemeljen. Zlasti naj v navedbah „razlogi za vpis“ ne bi bili pojasnjeni niti konkretni in posamezni razlogi niti pravne ali dejanske okoliščine, na podlagi katerih sta bila sprejeta izpodbijana akta, zato ne izpolnjujeta zahtev iz sodne prakse glede obrazložitve in spoštovanja pravice do obrambe. Poleg tega naj bi dejstvo, da Svet teh razlogov ni podal ob sprejetju omejevalnih ukrepov niti takoj, ko je bilo mogoče, po sprejetju teh ukrepov, pomenilo kršitev člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).

34 Tožeča stranka je navedla tudi, da razlogi za izpodbijana akta, v katerih je navedeno, da „proti njej teče kazenski postopek“, niso pravilni, saj naj bi bil kazenski postopek zoper njo le v začetni fazi. Poleg tega naj dejstvo, da se tožeči stranki očita, da je odtujila sredstva, ne bi bilo utemeljeno. Iz dokumenta, ki naj bi bil podlaga za utemeljitev, ki jo je podal Svet, naj ne bi izhajalo, da so dejstva, ki so bila v njem navedena, pomenila odtujitev sredstev.

35 Tožeča stranka v repliki Svetu očita tudi, da je le povzel, kar je navedeno v dokumentih ukrajinskih organov, ni pa podal neodvisne presoje.

36 Svet trditve tožeče stranke izpodbija.

37 V skladu s členom 296, drugi odstavek, PDEU se „[p]ravni akti […] obrazložijo […]“.

38 Člen 41(2)(c) Listine, ki ji je s členom 6(1) PEU priznana enaka pravna veljavnost, kot jo imata Pogodbi, določa, da pravica do dobrega upravljanja med drugim vključuje „obveznost uprave, da svoje odločitve obrazloži“.

39 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev, ki se zahteva v členu 296 PDEU in členu 41(2)(c) Listine o temeljnih pravicah, prilagojena naravi izpodbijanega akta in okoliščinam, v katerih je bil ta akt sprejet. Iz nje mora biti jasno in nedvoumno razvidno razlogovanje institucije, ki je zadevni akt sprejela, tako da se zadevna oseba lahko seznani z razlogi za sprejeti ukrep in da se pristojnemu sodišču omogoči izvrševanje nadzora. Zahtevo po obrazložitvi je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera (glej sodbo z dne 14. aprila 2016, Ben Ali/Svet, T-200/14, neobjavljena, EU:T:2016:216, točka 94 in navedena sodna praksa).

40 Ne zahteva se, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vse upoštevne dejanske in pravne okoliščine, ker je treba vprašanje, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296 PDEU in člena 41(2)(c) Listine o temeljnih pravicah, presojati ne le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje. Tako je na eni strani akt, ki posega v položaj, dovolj obrazložen, če je bil sprejet v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume obseg ukrepa, sprejetega v zvezi z njo. Poleg tega mora biti stopnja natančnosti obrazložitve odločbe sorazmerna z dejanskimi možnostmi in s tehničnimi pogoji ali z rokom, v katerem mora biti odločba sprejeta (glej sodbo z dne 14. aprila 2016, Ben Ali/Svet, T-200/14, neobjavljena, EU:T:2016:216, točka 95 in navedena sodna praksa).

41 Natančneje, obrazložitev ukrepa zamrznitve sredstev načeloma ne sme biti samo splošna in stereotipna. Nasprotno, za sprejetje takega ukrepa je treba ob upoštevanju tega, kar je bilo navedeno zgoraj v točki 40, navesti posebne in konkretne razloge, iz katerih Svet meni, da se upoštevna ureditev uporabi za zadevno osebo (glej sodbo z dne 14. aprila 2016, Ben Ali/Svet, T-200/14, neobjavljena, EU:T:2016:216, točka 96 in navedena sodna praksa).

42 Nazadnje, treba je spomniti, da je obveznost obrazložitve aktov bistvena procesna zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, pri katerem gre za vsebinsko zakonitost spornega akta. Obrazložitev akta namreč pomeni, da je treba izrecno navesti razloge, na katerih ta akt temelji. Če so ti razlogi napačni, to vpliva na vsebinsko zakonitost navedenega akta, in ne na njegovo obrazložitev, ki je lahko zadostna, čeprav so v njej navedeni napačni razlogi (sodbi z dne 22. marca 2001, Francija/Komisija, C-17/99, EU:C:2001:178, točka 35, in z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točki 60 in 61).

43 V tej zadevi je treba navesti, da je razlog za vpis imena tožeče stranke na seznam, kakor je bil spremenjen z izpodbijanimi akti ob ohranitvi vpisa (glej točko 17 zgoraj), specifičen in konkreten ter so v njem navedeni elementi, ki to ohranitev utemeljujejo, in sicer okoliščina, da proti tožeči stranki poteka kazenski postopek, ki so ga začeli ukrajinski organi zaradi odtujitve javnih sredstev ali drugega premoženja.

44 Poleg tega je do ohranitve omejevalnih ukrepov zoper tožečo stranko prišlo v njej znanih okoliščinah, s katerimi se je med dopisovanjem s Svetom seznanila z dopisom z dne 10. oktobra 2014, s katerim je Svet utemeljil ohranitev teh ukrepov (glej v tem smislu sodbi z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točki 53 in 54 ter navedena sodna praksa, in z dne 6. septembra 2013, Bank Melli Iran/Svet, T-35/10 in T-7/11, EU:T:2013:397, točka 88). V tem dopisu so navedeni [zaupno]. Te okoliščine se nanašajo tudi na dopisovanje med tožečo stranko in Svetom v zvezi z zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 28. januarja 2016, Azarov/Svet (T-331/14, EU:T:2016:49).

45 Glede na zgoraj navedeno je treba zaključiti, da izpodbijana akta vsebujeta dovolj pravnih in dejanskih okoliščin, ki so po mnenju njunega izdajatelja njuna podlaga.

46 Trditve tožečih strank te ugotovitve ne morejo izpodbiti.

47 Prvič, v zvezi z domnevno stereotipnostjo razloga za vpis je treba poudariti, da je, čeprav so preudarki, navedeni v tem razlogu, enaki kot tisti, na podlagi katerih so bili omejevalni ukrepi določeni za druge fizične osebe, ki so navedene na seznamu, je namen teh preudarkov, da se opiše konkreten položaj tožeče stranke, proti kateri so bili po mnenju Sveta na isti podlagi kot proti preostalim osebam uvedeni sodni postopki, povezani s preiskavami, ki se nanašajo na odtujitev javnih sredstev v Ukrajini (glej v tem smislu sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 115).

48 Drugič, glede odstopanja med obrazložitvijo izpodbijanih aktov in obrazložitvijo aktov iz marca 2014 je treba ugotoviti, kot poudarja Svet, da ker je bila obrazložitev izpodbijanih aktov zadostna, okoliščina, da drugi akti vsebujejo nekoliko drugačno obrazložitev, ne more pomeniti razloga za nezakonitost izpodbijanih aktov.

49 Tretjič, glede trditve tožeče stranke, da obrazložitev izpodbijanih aktov odstopa od elementov iz dopisa z dne 10. oktobra 2014, je treba ugotoviti, da se ta dopis nanaša na [zaupno]. Dejstvo, da se tudi ta dopis nanaša na [zaupno], ni upoštevno glede domnevne kršitve obrazložitve.

50 Nazadnje, glede trditev tožeče stranke glede verodostojnosti obrazložitve, je treba ugotoviti, da se nanašajo na utemeljenost obrazložitve, zato se bodo v skladu s sodno prakso iz točke 42 zgoraj preučile kasneje v okviru petega tožbenega razloga.

51 Glede na zgoraj navedene ugotovitve je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: kršitev temeljnih pravic

52 Ta tožbeni razlog se deli na štiri dele, ki se nanašajo na kršitev lastninske pravice, kršitev pravice do opravljanja gospodarske dejavnosti, nesorazmernost zadevnih omejevalnih ukrepov in kršitev pravice do obrambe.

53 Najprej je treba preučiti četrti del, ki se nanaša na kršitev pravice do obrambe, nato pa enega za drugim dele, ki se nanašajo na kršitev lastninske pravice, kršitev pravice do opravljanja gospodarske dejavnosti in nesorazmernost zadevnih ukrepov.

Četrti tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe

54 Tožeča stranka v bistvu Svetu očita, da je kršil njeno pravico do izjave, ker naj bi ji sporočil podatke, ki niso bili dovolj natančni, da bi se lahko seznanila z njegovim stališčem glede dejstev, ki so bila uporabljena proti njej. Natančneje, dopis z dne 10. oktobra 2014 naj bi vseboval le ohlapne in splošne navedbe in naj ne bi izpolnjeval zahtev po učinkovitem sodnem varstvu. Poleg tega naj Svet ne bi upošteval preudarkov tožeče stranke glede tega, da ni mogla storiti kaznivih dejanj, ki se ji očitajo. Svet naj prav tako ne bi upošteval številnih kršitev Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), ki so jih storili ukrajinski organi.

55 Svet trditve tožeče stranke izpodbija.

56 Najprej je treba spomniti, da je temeljna pravica glede spoštovanja pravice do obrambe v postopku pred sprejetjem omejevalnega ukrepa izrecno določena v členu 41(2)(a) Listine (glej v tem smislu sodbo z dne 21. decembra 2011, Francija/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, točka 66).

57 V primeru poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev, s katerim se ohrani ime osebe ali subjekta na seznamu, je treba zadevno osebo ali subjekt pred sprejetjem takega sklepa načeloma seznaniti z obremenilnimi dokazi in ji oziroma mu omogočiti, da se o tem izreče (glej v tem smislu sodbo z dne 21. decembra 2011, Francija/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, točka 62).

58 To pravico do predhodnega zaslišanja je treba spoštovati, če je Svet upošteval nova dejstva zoper osebo, na katero se nanaša omejevalni ukrep in katere ime se je ohranilo za zadevnem seznamu (sodbi z dne 18. junija 2015, Ipatau/Svet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, točka 26, in z dne 13. septembra 2013, Makhlouf/Svet, T-383/11, EU:T:2013:431, točka 43).

59 V tej zadevi je treba navesti, da člen 2(2) in (3) Sklepa 2014/119 in člen 14(2) in (3) Uredbe št. 208/2014 določata, da Svet zadevno fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ obvesti o svojem sklepu in razlogih za vpis njenega oziroma njegovega imena na seznam bodisi neposredno, če je naslov znan, bodisi z objavo obvestila, s čimer takšni fizični ali pravni osebi, subjektu ali organu da možnost, da predloži svoje pripombe. Če so predložene pripombe ali novi tehtni dokazi, Svet ponovno preuči svoj sklep in o tem ustrezno obvesti fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ. Poleg tega člen 5, tretji odstavek, tega sklepa določa, da se ta sklep redno pregleduje, člen 14(4) Uredbe št. 208/2014 pa določa, da se ta seznam pregleduje v rednih časovnih presledkih, in sicer vsaj vsakih 12 mesecev. Izpodbijana akta temeljita na teh prvotnih aktih, kot sta akta iz marca 2014, in učinkujeta tako, da se zamrznitev sredstev po tem, ko je Svet ponovno preučil seznam, podaljša.

60 V zvezi s tem je treba navesti, da iz načela iz sodne prakse, ki je bilo navedeno v točki 58 zgoraj, izhaja, da je Svet, ker je ohranil ime tožeče stranke na seznamu, upošteval nova dejstva in dokaze, o katerih tožeča stranka po prvotnem vpisu njenega imena na seznam ni bila obveščena.

61 Prvič, obrazložitev izpodbijanih aktov namreč ne sovpada z obrazložitvijo prvega vpisa imena tožeče stranke (glej točki 8 in 17 zgoraj). Drugič, Svet svojo odločitev utemeljuje na novih dokazih, in sicer na dopisu z dne 10. oktobra 2014.

62 Zato bi moral Svet pred sprejetjem izpodbijanih aktov tožečo stranko zaslišati.

63 Iz spisa v tej zadevi izhaja, da je Svet z dopisom z dne 2. februarja 2015, potem ko je tožečo stranko opozoril na dejstvo, da je bilo merilo za imenovanje spremenjeno z aktoma iz januarja 2015 (glej točki 12 in 13 zgoraj), ki sta priloga k temu dopisu, in potem ko je preučil trditve tožeče stranke, ki so mu bile predložene, zadnjo obvestil, da namerava glede nje ohraniti omejevalne ukrepe. Pri tem se je skliceval na dopis z dne 10. oktobra 2014, ki je bil priloga k dopisu z dne 2. februarja 2015, kot dokaz za utemeljitev vpisa imena tožeče stranke na seznam in ji nazadnje dal možnost, da poda svoje pripombe. Tožeča stranka je Svetu dejansko poslala dopis z dne 18. februarja 2015 in mu predložila dodatne dokaze za utemeljitev predloga za ponovno preučitev vpisa njenega imena.

64 Poleg tega je Svet, takoj ko je sprejel izpodbijana akta, z dopisom z dne 6. marca 2015 odgovoril na pripombe tožeče stranke iz dopisa z dne 18. februarja 2015 in jih zavrnil. Svet ji je torej posredoval izpodbijana akta in ji dal možnost, da predloži kasnejše pripombe. Svet je z dopisom z dne 27. marca 2015 tudi sprejel predlog tožeče stranke, podan po elektronski pošti z dne 9. marca 2015, o dostopu do nekaterih dokumentov Sveta.

65 Glede na te okoliščine je treba odgovoriti, da je Svet izpolnil svoje obveznosti glede spoštovanja pravice do obrambe tožeče stranke med postopkom, ki se je končal s sprejetjem izpodbijanih aktov. Treba je namreč ugotoviti, da je imela tožeča stranka dostop do informacij in dokazov, s katerimi je bila utemeljena ohranitev izpodbijanih ukrepov v zvezi z njo, in je lahko pravočasno podala pripombe ter vložila to tožbo tako, da je v svojo obrambo navedla upoštevna dejstva in dokaze iz spisa.

66 Druge trditve tožeče stranke te ugotovitve ne morejo ovreči.

67 Prvič, treba je navesti, kot to trdi Svet, da so se trditve tožeče stranke v zvezi s splošnimi in ne dovolj natančnimi informacijami, o katerih je bila obveščena, nanašale bolj na domnevno kršitev obveznosti obrazložitve s strani Sveta. V zvezi s tem je treba torej napotiti na ugotovitve iz presoje prvega tožbenega razloga zgoraj.

68 Drugič, v zvezi s trditvami tožeče stranke glede tega, da so ukrajinski organi kršili njeno pravico do obrambe, je treba navesti, da se – kot je navedel Svet – tožeča stranka ne more sklicevati na domnevno kršitev teh pravic ali na kakršno koli drugo nezakonitost v postopkih, ki tečejo v Ukrajini, za uveljavljanje kršitev njenih pravic do obrambe v postopku, v katerem je Svet podaljšal zadevne omejevalne ukrepe, saj se kršitev pravic do obrambe lahko nanaša le na kršitev teh pravic s strani institucij Evropske unije. Dalje, natančneje glede domnevne nezakonitosti zavrnitve dostopa do spisa, ki naj bi bila določena z odločbo okrožnega sodišča Pechersky v Kijevu z dne 5. marca 2015, je treba ugotoviti le, da je bila ta sodna odločba izdana na dan sprejetja izpodbijanih aktov in da zato ni mogla imeti nobenega vpliva na njuno zakonitost.

69 Tretjič, v zvezi s trditvijo, da naj bi Svetu zadostovale le prejete informacije [zaupno], ne da bi zahteval dodatne informacije, ob upoštevanju dejstev in dokazov, ki mu jih je predložila tožeča stranka, je treba ugotoviti, da ta trditev ne pomeni, da tožeča stranka ni imela možnosti uveljavljati svojega stališča in torej ni bilo kršitve njene pravice do obrambe.

70 Ker je poleg tega treba to trditev razumeti, kot da se v bistvu z njo zatrjuje očitna napaka pri presoji Sveta glede na dokaze, ki jih je imel na razpolago, jo je treba preučiti spodaj v okviru petega tožbenega razloga.

71 Glede na zgornje ugotovitve je treba četrti del drugega tožbenega razloga zavrniti.

Prvi del: kršitev lastninske pravice

72 Tožeča stranka meni, da izpodbijana akta ogrožata njeno lastninsko pravico, določeno v členu 17(1) Listine. Meni, da je zamrznitev premoženja, ki ji je bila naložena, enaka razlastitvi, kar naj bi sicer izhajalo iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice. Omejitve, ki so bile naložene z izpodbijanima aktoma in ki temeljijo le na trditvah, naj bi bile sprejete brez procesnih jamstev, ki jih določa pravo Unije. Tožeča stranka meni, da Svet ni dokazal, da je bila ob sprejetju izpodbijanih aktov že obdolžena za dejanja, navedena v razlogih za vpis na seznam. Omejitve lastninske pravice torej ne bi bilo mogoče obravnavati kot „predpisan[e] z zakonom“ v smislu člena 52(1) Listine. Poleg tega naj Svet ne bi dokazal obstoja pogojev, na podlagi katerih je mogoče utemeljiti poseganje v temeljne pravice.

73 Svet trditve tožeče stranke izpodbija.

74 Člen 17(1) Listine določa:

„Vsakdo ima pravico imeti v posesti svojo zakonito pridobljeno lastnino, jo uporabljati, z njo razpolagati in jo komu zapustiti. Lastnina se nikomur ne sme odvzeti, razen v javno korist v primerih in pod pogoji, ki jih določa zakon, vendar le proti pravični in pravočasni odškodnini za njeno izgubo. Uživanje lastnine se lahko uredi z zakonom, kolikor je to potrebno zaradi splošnega interesa.“

75 Člen 52(1) Listine na eni strani določa, da mora biti kakršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava Listina, predpisano z zakonom ter spoštovati bistveno vsebino teh pravic in svoboščin, na drugi strani pa, da so ob upoštevanju načela sorazmernosti omejitve dovoljene samo, če so potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih.

76 Iz sodne prakse izhaja, da ukrep zamrznitve sredstev nedvomno vsebuje omejitev uveljavljanja lastninske pravice (glej v tem smislu sodbo z dne 3. septembra 2008, Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točka 358).

77 V obravnavanem primeru je lastninska pravica tožeče stranke res omejena, saj ta zlasti ne more razpolagati s svojimi sredstvi, ki so na območju Unije, razen na podlagi posebnega dovoljenja, in se ji ne sme dati neposredno ali posredno na razpolago nobeno sredstvo ali gospodarski vir. Izpodbijana akta, katerih posledica je bilo podaljšanje zamrznitve premoženja tožeče stranke do 6. marca 2016, sta gotovo omejila uresničevanje lastninske pravice tožeče stranke do tega datuma.

78 Vendar pa lastninska pravica, kakor jo varuje člen 17(1) Listine, ni absolutna pravica in se posledično lahko omeji pod pogoji, določenimi v členu 52(1) Listine (glej sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 195 in navedena sodna praksa).

79 Kot izhaja iz tega člena 52(1) Listine, pa mora omejitev uresničevanja te pravice v skladu s pravom Unije izpolnjevati tri pogoje.

80 Prvič, omejitev mora biti „predpisana z zakonom“. Povedano drugače, imeti mora zakonsko podlago. Drugič, nanašati se mora na cilj splošnega interesa, ki ga kot takega priznava Unija. Med temi cilji so tudi tisti iz skupne zunanje in varnostne politike (SZVP), ki so določeni v členu 21(2) PEU. Tretjič, omejitev ne sme biti pretirana. Po eni strani mora biti nujna in sorazmerna s ciljem, ki se uresničuje.

Po drugi strani pa ne sme posegati v „bistveno vsebino“, torej v bistvo zadevne pravice ali svoboščine (glej sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točke od 197 do 200 in navedena sodna praksa).

81 V tem primeru so izpolnjeni vsi trije pogoji.

82 Prvič, omejitev je namreč „predpisana z zakonom“, ker ohranitev imena tožeče stranke na seznamu ustreza merilu za vpis, ki je bilo prvotno določeno v členu 1(1) Sklepa 2014/119, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2015/143, ki ni bil spremenjen z izpodbijanima aktoma in ki napotuje na obstoj kazenskega postopka, ki se je začel proti navedeni osebi zaradi dejanj odtujitve javnih sredstev.

83 Drugič, ugotoviti je treba, da sta izpodbijana akta v skladu s ciljem iz člena 21(2)(b) PEU, kot to izhaja iz uvodne izjave 2 Sklepa 2014/119, v skladu s katero je namen zadevnih omejevalnih ukrepov ureditev in podpora pravni državi v Ukrajini. S tem ta dva akta spadata v okvir politike podpore ukrajinskim organom, katerih namen je politična in ekonomska stabilizacija Ukrajine ter posebna pomoč organom te države v njihovem boju proti odtujitvi javnih sredstev.

84 Tretjič, glede sorazmernosti poseganja v lastninsko pravico tožeče stranke je treba spomniti, da načelo sorazmernosti kot splošno načelo prava Unije zahteva, da se z akti institucij Unije ne prestopijo meje tistega, kar je ustrezno in nujno za uresničitev ciljev, ki jim sledi zadevna ureditev. Če je torej mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, je treba uporabiti tistega, ki je najmanj obremenjujoč, povzročene neprijetnosti pa ne smejo biti nesorazmerne glede na zastavljene cilje (glej sodbo z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, točka 205 in navedena sodna praksa).

85 Iz sodne prakse pa izhaja, da nevšečnosti, ki so nastale z omejevalnimi ukrepi, niso nesorazmerne glede na zastavljene cilje, saj so ti ukrepi na eni strani začasni in odpravljivi, zaradi česar ne posegajo v „bistveno vsebino“ lastninske pravice, na drugi pa se lahko od njih odstopa, da se krijejo osnovne potrebe, stroški sodnih postopkov ali pa tudi izredni stroški zadevnih oseb (glej v tem smislu sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 209 in navedena sodna praksa).

86 Poleg tega na eni strani zadevni omejevalni ukrepi učinkovito olajšajo ugotovitev o odtujitvi javnih sredstev v Ukrajini in njihovo vračilo, na drugi strani pa tožeča stranka ne navaja nobene trditve, da naj ti ukrepi ne bi bili primerni ali da naj bi obstajali drugi, manj omejevalni ukrepi, s katerimi bi se dosegli enaki rezultati.

87 Zato je treba zavrniti tudi prvi del drugega tožbenega razloga.

Drugi del: kršitev pravice do opravljanja gospodarske dejavnosti

88 Tožeča stranka meni, da izpodbijana akta kršita člen 16 Listine, ki zajema pravico do izvajanja gospodarske ali trgovske dejavnosti, pogodbeno svobodo in svobodno konkurenco. Ker ta akta ne določata le zamrznitve sredstev, ampak tudi vseh gospodarskih virov, naj bi praktično onemogočila opravljanje podjetniške dejavnosti. Ti ukrepi naj bi bili tudi nesorazmerni glede na želene cilje, ker v času sprejetja teh aktov pravna država in spoštovanje človekovih pravic v Ukrajini nista bila več ogrožena, zlasti ju ni več ogrožala tožeča stranka, ki ne opravlja več politične funkcije in je v tujini.

89 Svet trditve tožeče stranke izpodbija.

90 V skladu s členom 16 Listine je „[s]voboda gospodarske pobude […] priznana v skladu s pravom Unije ter nacionalnimi zakonodajami in običaji“.

91 Iz sodne prakse izhaja, da čeprav ima lahko omejevalni ukrep precejšnje negativne posledice in velik vpliv na poslovno življenje zadevne osebe, le previdnostno zamrzne njeno premoženje. S tem njegov takojšnji namen ni, da prepreči, da zadevna oseba opravlja industrijske ali trgovinske dejavnosti zaradi dobička v Uniji (glej sodbo z dne 14. aprila 2016, Ben Ali/Svet, T-200/14, neobjavljena, EU:T:2016:216, točka 253 in navedena sodna praksa). Poleg tega tožeča stranka ni predložila nobenega konkretnega dejstva ali dokaza, da opravlja ali ima namen opravljati gospodarsko dejavnost v Uniji ali da bi zamrznitev njenih sredstev škodovala obstoječim gospodarskim dejavnostim.

92 Glede svobode opravljanja gospodarske dejavnosti je Sodišče vsekakor odločilo, da lahko glede na besedilo člena 16 Listine zanjo velja širok spekter posegov organov javne oblasti, ki lahko v splošnem interesu določijo omejitve za izvajanje gospodarske dejavnosti (glej sodbo z dne 28. novembra 2013, Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, točka 123 in navedena sodna praksa).

93 V tem primeru je treba ugotoviti, prvič, da če sporni ukrepi v bistvu omejujejo ekonomske pravice, ki jih uveljavlja tožeča stranka, je taka omejitev, ki je naložena s splošno določbo Sklepa 2014/119, predpisana z zakonom (glej točko 82 zgoraj).

94 Drugič, ta omejitev ustreza cilju splošnega interesa, ki ga uresničujejo sporni ukrepi (glej točko 83 zgoraj).

95 Tretjič, takega ukrepa ni mogoče obravnavati kot prekomernega glede na ta cilj. V zvezi s tem je treba navesti, da tožeča stranka ne navaja nobenega dejstva ali dokaza, s katerim bi izpodbijala sorazmernost tega ukrepa. Zlasti ne trdi, da naj bi obstajal ukrep, ki je manj obremenjujoč kot sporni ukrep, ki pa bi bil primeren za uresničitev ciljev, ki jih uresničujeta izpodbijana akta (glej v tem smislu sodbo z dne 14. aprila 2016, Ben Ali/Svet, T-200/14, neobjavljena, EU:T:2016:216, točka 257 in navedena sodna praksa).

96 Glede na zgoraj navedeno je treba drugi del drugega tožbenega razloga zavrniti.

Tretji del: nesorazmernost omejevalnih ukrepov

97 Tožeča stranka meni, da je naložitev omejevalnih ukrepov nesorazmerna, ker znesek zamrznjenega premoženja ni omejen in ni povezan s ciljem teh ukrepov. V tem primeru naj namreč ne bi bila določena niti znesek državnih sredstev, na katere se nanaša očitana kršitev, niti znesek premoženja ali gospodarskih sredstev. Tožeča stranka meni, da ugotovitev Sveta, ki se nanašajo na težave pri izvajanju omejitve premoženja, ni mogoče upravičiti. Nazadnje tožeča stranka opozarja, da mora sorazmernost ukrepov dokazati Svet.

98 Svet trditve tožeče stranke izpodbija.

99 Spomniti je treba, da načelo sorazmernosti kot splošno načelo prava Unije zahteva, da institucije Unije ne prekoračijo meje tistega, kar je ustrezno in nujno za uresničitev ciljev zadevnih predpisov. Če je torej mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, je treba uporabiti tistega, ki je najmanj obremenjujoč, povzročene neprijetnosti pa ne smejo biti nesorazmerne glede na zastavljene cilje (glej sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 205 in navedena sodna praksa).

100 Kot pa pravilno trdi Svet, je treba navesti, da če ni obstajala sodna odločba, ki utemeljuje obtožbe, ki bremenijo tožečo stranko v Ukrajini, Svet na dan sprejetja izpodbijanih aktov ni mogel poznati narave domnevno odtujenih javnih sredstev niti določiti njihovega obsega. Torej ni mogel določiti razlike med

premoženjem, ki je lahko premoženje tožeče stranke po tej odtujitvi, in med preostalim premoženjem, ki je premoženje tožeče stranke. V teh okoliščinah ni bilo ničesar, kar bi Svetu omogočalo sprejetje sklepa, ki določa na primer delno zamrznitev sredstev tožeče stranke.

101 Poleg tega je treba v zvezi s tem navesti tudi, da tudi če tožeča stranka trdi, da zamrznitev sredstev, ki presegajo vrednost domnevno odtujenega premoženja, kot izhaja iz podatkov, ki so na voljo Svetu, ni upravičena, je treba ugotoviti tudi, prvič [zaupno], da pomenijo le približek vrednosti premoženja, ki naj bi bilo odtujeno, in da je, drugič, vsak poskus določitve zneska zamrznjenih sredstev izjemno težko, če ne celo nemogoče, izvesti v praksi.

102 Poleg tega, kot je bilo navedeno v točki 85 zgoraj, so na eni strani sporni ukrepi na eni strani začasni in odpravljivi, zaradi česar ne posegajo v „bistveno vsebino“ lastninske pravice, na drugi pa se lahko od njih odstopa, da se krijejo osnovne potrebe, stroški sodnih postopkov ali pa tudi izredni stroški zadevnih oseb.

103 Glede na vse zgoraj navedeno je treba zavrniti tretji del drugega tožbenega razloga in, posledično, drugi tožbeni razlog v celoti.

Tretji tožbeni razlog: zloraba pooblastil

104 Tožeča stranka trdi, da je Svet sprejel omejevalne ukrepe zoper njo brez dokazov glede dejstev, navedenih v obrazložitvi ohranitve njenega imena na seznamu. Meni, da gre za zlorabo pooblastil, tudi če je zastavljeni cilj sicer legitimen, vendar rezultat akta ni namenjen uresničitvi tega cilja. Zamrznitev sredstev naj ne bi omogočila dosega cilja dejanske okrepitve in podpore pravni državi ter spoštovanja človekovih pravic v Ukrajini niti na splošno niti glede tožeče stranke, saj slednja ob sprejetju izpodbijanih aktov ni več opravljala politične funkcije. Sicer naj tudi več mesecev po tem, ko so bili naloženi ti ukrepi, ukrajinski organi ne bi predložili dokazov o utemeljenosti vpisa imena tožeče stranke na seznam. Nazadnje, v okoliščinah tega primera naj zadevni ukrepi ne bi pomagali ukrajinskim organom, da izterjajo odtujena javna sredstva.

105 Svet trditve tožeče stranke izpodbija.

106 Uvodoma je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso lahko o aktu, pri katerem so bila zlorabljena pooblastila, govorimo le, kadar je na podlagi objektivnih, upoštevnih in skladnih dejstev mogoče sklepati, da je bil njegov izključni ali vsaj odločilni namen doseči drugačne cilje od tistih, ki so v njem navedeni, ali izogniti se postopku, ki je posebej predviden za obravnavanje okoliščin te zadeve (glej sodbo z dne 14. oktobra 2009, Bank Melli Iran/Svet, T-390/08, EU:T:2009:401, točka 50 in navedena sodna praksa).

107 V obravnavanem primeru je treba opozoriti, da akta iz marca 2014 v prvotni različici, kakor sta bila spremenjena z aktoma iz januarja 2015 in z izpodbijanima aktoma, določata omejevalne ukrepe proti osebam, ki so bile opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev za podporo pravni državi v Ukrajini.

108 Kot je bilo že navedeno v točki 83 zgoraj, je treba navesti, na eni strani, da cilj, ki ga uresničuje Sklep 2014/119, ustreza enemu od ciljev iz člena 21(2)(b) PEU, ki določa, da Unija določi in izvaja skupne politike in ukrepe ter si prizadeva za visoko stopnjo sodelovanja na vseh področjih mednarodnih odnosov za utrjevanje in podpiranje demokracije, pravne države človekovih pravic in načel mednarodnega prava, in na drugi strani, da bo tak cilj dosežen s spornimi ukrepi.

109 Zlasti mora biti ta cilj dosežen z zamrznitvijo premoženja, katere področje uporabe je, kot v obravnavani zadevi, omejeno na osebe, opredeljene kot odgovorne za odtujitev sredstev, ki pripadajo državi Ukrajini, in na njihove sodelavce, torej osebe, katerih ravnanja lahko ovirajo učinkovito delovanje

javnih institucij in z njimi povezanih organov (glej v tem smislu in po analogiji sodbe z dne 28. maja 2013, Trabelsi in drugi/Svet, T-187/11, EU:T:2013:273, točka 92; z dne 28. maja 2013, Chiboub/Svet, T-188/11, neobjavljena, EU:T:2013:274, točka 53, in z dne 2. aprila 2014, Ben Ali/Svet, T-133/12, neobjavljena, EU:T:2014:176, točka 70).

110 Tožeča stranka torej ni dokazala, da je Svet s sprejetjem izpodbijanih aktov ali aktov iz marca 2014, kot so bili spremenjeni z akti iz januarja 2015, predvsem uresničeval neki drug cilj, in ne utrditev in podporo pravni državi v Ukrajini.

111 Namreč, prvič, treba je ugotoviti, da – kot trdi Svet – domnevni neobstoj konkretnih dokazov za utemeljitev ohranitve imena tožeče stranke na seznamu ni upošteven, ker vprašanje, ali omejevalni ukrepi temeljijo na dovolj trdnem dejanskem stanju, ne vpliva na vprašanje, ali je Svet ravnal v skladu s cilji, ki so drugačni, kot so tisti, ki jih navaja, ali če se je poskušal izogniti postopku, ki je določen za sprejetje omejevalnih ukrepov.

112 Drugič, glede trditve, da cilj izpodbijanih aktov, in sicer utrditev in podpora pravni državi v Ukrajini, v zvezi s tožečo stranko ni bil uresničen, saj ta v tej državi ne opravlja več političnih funkcij, je treba spomniti, da ta cilj zajema tudi pomoč ukrajinskim oblastem, da izterjajo odtujena javna sredstva, in da izpodbijana akta prispevata k uresničitvi tega cilja (glej točko 86 zgoraj), in to neodvisno od vprašanja, ali tožeča stranka še opravlja politične funkcije v ukrajinski vladi.

113 Tretji tožbeni razlog je zato treba zavrniti.

Četrti tožbeni razlog: kršitev načela dobrega upravljanja

114 Tožeča stranka trdi, da izpodbijana akta večkrat kršita načelo dobrega upravljanja, ki ga določa člen 41 Listine. To načelo naj bi najprej zajemalo pravico do izjave, ki vsebuje pravico zainteresirane stranke, da se seznani o začetku postopka in njenem predmetu ter o možnosti predložitve pripomb na dejanske in pravne okoliščine. To naj bi vključevalo, da bi moral pristojni organ pri odločanju upoštevati te pripombe, izjeme pa se razlagajo strogo. Pravica do izjave naj bi sicer vsebovala pravico do nepristranske obravnave, ki naj bi Svetu preprečila, da naloži omejevalne ukrepe na podlagi enostransko zbranih podatkov.

115 Dalje, tožeča stranka meni, da je bila pravica do pravičnega obravnavanja, ki naj bi izhajala iz načela dobrega upravljanja, v tem primeru kršena, saj razlog, ki je naveden kot utemeljitev ohranitve njenega imena na seznamu, ni bil podprt z nobenimi dejstvi. Torej naj ne bi šlo za nepristranski postopek, saj naj bi Svet v spis brez preiskave vložil dopise iz tretje države.

116 Nazadnje, tožeča stranka trdi, da načelo dobrega upravljanja zahteva temeljito in skrbno ugotavljanje dejanskega stanja, ki pa ga v tej zadevi ni bilo. Okoliščina, da Svet zlasti glede na dejstva in dokaze, ki so mu bili predloženi, ni preučil dejstev in ukrajinskega prava, naj bi sicer dokazovala njegovo pristranskost in nepravično obravnavanje tožeče stranke.

117 Svet trditve tožeče stranke izpodbija.

118 Navesti je treba, da tožeča stranka v okviru tega tožbenega razloga navaja kršitev načela dobrega upravljanja in se sklicuje na niz pravic, kot je pravica do izjave, ki določa pravico do obveščenosti o začetku in predmetu postopka ter do predložitve pripomb na dejanske in pravne okoliščine, ter na nekatere obveznosti, kot je obveznost uprave, da obrazloži svoje akte in skrbno navede dejstva, ter obveznost nepristranskosti in pravičnega obravnavanja.

119 Tožeča stranka pa je večino domnevnih kršitev teh pravic navedla že v prvem oziroma drugem tožbenem razlogu. Glede na to, da tožeča stranka ni predložila posebnih trditev, teh očitkov v tem tožbenem razlogu ni treba ponovno preučiti.

120 Zlasti je treba glede očitka domnevne kršitve obveznosti nepristranskosti in pravičnega obravnavanja – glede na to, da tožeča stranka ta očitek utemeljuje s tem, da utemeljitev omejevalnih ukrepov „ni podprta z zahtevanimi dejstvi“ – navesti, da bo vsebina tega očitka preučena pri presoji petega tožbenega razloga. Ker tožeča stranka ta očitek utemeljuje z okoliščino, da je Svet „v spis brez preiskave vložil dopise iz tretjih držav“, je treba spomniti, da je Svet ob sprejetju izpodbijanih aktov razpolagal z dopisom z dne 10. oktobra 2014 in s pripombami tožeče stranke ter da je odločil, da bo glede na ta dva elementa ime tožeče stranke ohranil na seznamu. Svet torej s tem, da je odločil, da ohrani ime tožeče stranke na seznamu na podlagi teh elementov, ni ravnal napačno. Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da Svet ni dolžan sistematično izvesti svojih preiskav ali preverjanj, da bi dobil dodatna pojasnila, če svojo odločitev utemelji z dejstvi in dokazi, ki so jih predložili organi tretje države za omejevalne ukrepe za osebe iz te države, zoper katere so sproženi sodni postopki (glej v tem smislu sodbo z dne 14. aprila 2016, Ben Ali/Svet, T-200/14, neobjavljena, EU:T:2016:216, točka 175).

121 Nazadnje je treba glede domnevne kršitve obveznosti skrbne predložitve dejstev navesti, da tožeča stranka svoje trditve ni utemeljila. Če je treba ta očitek razumeti kot nasprotovanje ravnanju Sveta, da ni izvedel bolj temeljite preiskave in da se je zadovoljil z dopisom z dne 10. oktobra 2014, se ta očitek nanaša na peti tožbeni razlog v zvezi z očitno napako pri presoji in bo zato njegova preučitev opravljena v okviru tega tožbenega razloga.

122 Glede na zgoraj navedeno je treba četrti tožbeni razlog zavrniti.

Peti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji

123 Tožeča stranka trdi, da je Svet storil očitno napako pri presoji, ker je odločil, da bo podaljšal zadevne omejevalne ukrepe na podlagi dopisa z dne 10. oktobra 2014, saj je ta dopis le slab poskus konstrukcije dejstev kaznivega dejanja, ki se lahko pripišejo tožeči stranki.

124 Meni, da izpodbijana akta vsebujeta le nejasne in skromne obrazložitve. Svet bi moral predložiti dodatne bolj konkretne informacije, namesto da se zadovolji le z razlogi, ki so na seznamu.

125 Tožeča stranka poleg tega navaja več dejstev in dokazov, s katerimi želi dokazati, da naj ne bi mogla odtujiti javnih sredstev iz proračuna države Ukrajine [zaupno].

126 Prvič, sklep [zaupno] naj bi bil torej zakonit. Drugič, tožeča stranka naj kot predsednik vlade ne bi imela pristojnosti, ki bi ji omogočala storitev kaznivega dejanja, katerega jo sumijo ukrajinske oblasti. Vsekakor naj bi iz pravnomočne sodbe neodvisnega ukrajinskega sodišča izhajalo, da je bila uporaba državnih sredstev za [zaupno] zakonita. Tretjič, okrožno upravno sodišče v Kijevu naj bi prej ugotovilo, da [zaupno]. Noben državni vir naj torej ne bi bil predmet odtujitve. Poleg tega naj bi uporabo sredstev proračuna v skladu z njihovim namenom potrdila sama zadevna podjetja. Četrtič, ne bi naj šlo za tajni sporazum. Petič, Svet naj ne bi spoštoval obveznosti skrbnega preverjanja, ali upoštevna ureditev Ukrajine zagotavlja varstvo pravice tožeče stranke do obrambe in učinkovito sodno varstvo ter ali je bil vpis njenega imena na seznam izveden na dovolj trdni dejanski podlagi.

127 Tožeča stranka v repliki najprej trdi, da tudi če je bil [zaupno] – za kar sicer Svet nima dokaza – izveden, to ne bi zadostovalo za izpolnitev zahteve za resno preiskavo dejstev. Poleg tega naj bi Svet s tem, da je navedel možnost, da tožeča stranka v kazenskem postopku v Ukrajini izpodbija verodostojnost sumov glede nje, zanikal možnost uporabe načela domneve nedolžnosti, ki ga določa člen 48 Listine.

128 Tožeča stranka poleg tega vztraja pri dejstvu, da kljub času, ki je pretekel od začetka postopka, ukrajinski organi niso predložili dokazov za kaznivo dejanje, za katero je osumljena.

129 Dalje, tožeča stranka trdi, da v Ukrajini ni mogla predložiti pripomb, kot naj bi to dokazovale številne odločbe sodišča, ki jih je predložila v prilogi.

130 Nazadnje, pojasnjuje, prvič, da v nasprotju s tem, kar trdi Svet, ni preveč pomembno, da je bila izdana sodna odločba v upravnem, in ne v kazenskem postopku, saj je pomembnost teh odločb v tem, da podajajo pravni odgovor na predhodna vprašanja, ki se zastavljajo v kazenskem postopku, in drugič, da imajo v ukrajinskem pravu drugostopenjske odločbe učinek pravnomočnosti.

131 Svet trditve tožeče stranke izpodbija.

132 Uvodoma je treba navesti, da so od 7. marca 2015 proti tožeči stranki uvedeni novi omejevalni ukrepi, določeni z izpodbijanima aktoma na podlagi merila za vpis iz člena 1(1) Sklepa 2014/119, kot je bilo to pojasnjeno s Sklepom 2015/143 (glej točko 12 zgoraj). V zvezi s tem je treba navesti, da je Sklep 2015/364 samostojni sklep, ki ga je Svet sprejel v okviru rednega pregleda, določenega s členom 5, tretji odstavek, Sklepa 2014/119.

133 Treba je spomniti tudi, prvič, da to merilo določa, da so bili sprejeti omejevalni ukrepi glede oseb, ki so bile „opredeljene kot odgovorne“ za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev, in drugič, da ga je treba razlagati tako, da ne zajema abstraktno vseh dejanj odtujitve javnih sredstev, temveč bolj dejanja odtujitve javnih sredstev ali drugega premoženja, ki lahko posegajo v spoštovanje pravne države v Ukrajini (glej v tem smislu sodbo z dne 15. septembra 2016, Klyuyev/Svet, T-340/14, EU:T:2016:496, točka 91).

134 Ime tožeče stranke je bilo z izpodbijanima aktoma ohranjeno na seznamu z obrazložitvijo, da je bila „[o]seba, zoper katero so ukrajinski organi začeli kazenski postopek zaradi odtujitve javnih sredstev ali javnega premoženja“ (glej točko 17 zgoraj).

135 Na tej podlagi je treba preveriti, ali se je Svet v izpodbijanih aktih glede ohranitve imena tožeče stranke na seznamu odločil nepristransko in pravično, glede na presojo dokazov, s katerimi razpolaga, glede na obrazložitev te ohranitve in glede na zgoraj navedeno upoštevno merilo.

136 V zvezi s tem je treba spomniti, da čeprav ima Svet široko diskrecijsko pravico glede splošnih meril, ki jih je treba upoštevati za sprejetje omejevalnih ukrepov, učinkovitost sodnega nadzora, ki ga zagotavlja člen 47 Listine, zahteva, da se sodišče Unije na podlagi nadzora zakonitosti razlogov, na katerih temelji sklep o vpisu ali ohranitvi imena določene osebe na seznam oseb, za katere veljajo omejevalni ukrepi, prepriča, da ta sklep, ki je za to osebo posamičen akt, temelji na dovolj trdni dejanski podlagi. To pomeni, da je treba preveriti dejstva, ki so navedena v obrazložitvenem memorandumu, na katerem temelji navedeni sklep, tako da sodni nadzor ni omejen na presojo abstraktne verjetnosti navedenih razlogov, temveč se nanaša na vprašanje, ali so ti razlogi – oziroma vsaj eden od njih, za katerega se šteje, da je sam po sebi dovolj za utemeljitev tega sklepa – utemeljeni dovolj jasno in konkretno (glej sodbo z dne 21. aprila 2015, Anbouba/Svet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, točki 41 in 45 ter navedena sodna praksa).

137 Poleg tega mora v skladu s sodno prakso v zvezi z ohranitvijo vpisa imena osebe na seznam oseb, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, če zadevna oseba ali subjekt predloži pripombe v zvezi z obrazložitvenim memorandumom, pristojni organ Unije skrbno in nepristransko preizkusiti utemeljenost zatrjevanih razlogov glede na pripombe in morebitne razbremenilne dokaze, priložene tem pripombam (glej sodbo z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 114 in navedena sodna praksa, in sodba z dne 30. aprila 2015, Al-Chihabi/Svet, T-593/11, EU:T:2015:249, točka 51).

138 Iz sodne prakse izhaja tudi, da je pri presoji narave, načina in intenzivnosti dokazovanja, ki se lahko zahteva od Sveta, treba upoštevati naravo in poseben obseg omejevalnih ukrepov in njihov namen (glej sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 59 in navedena sodna praksa).

139 Kot izhaja iz uvodnih izjav 1 in 2 Sklepa 2014/119, ta sklep spada v splošnejši okvir politike Unije za pomoč ukrajinskim organom, ki je namenjena politični stabilizaciji Ukrajine. Tako ustreza ciljem SZVP, ki so zlasti navedeni v členu 21(2)(b) PEU, na podlagi katerega Unija izvaja mednarodno sodelovanje za utrjevanje in podpiranje demokracije, pravne države, človekovih pravic in načel mednarodnega prava (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 60 in navedena sodna praksa).

140 V tem okviru zadevni omejevalni ukrepi določajo zamrznitev sredstev in gospodarskih virov med drugim oseb, ki so bile „opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev“. Olajšanje vračila teh sredstev namreč omogoča okrepiti in podpreti pravno državo v Ukrajini.

141 Iz tega izhaja, da namen zadevnih omejevalnih ukrepov ni sankcioniranje kršitev, ki naj bi jih povzročile zadevne osebe, niti prisilna odvrnitev teh oseb od teh ravnanj. Edini namen teh ukrepov je olajšati ukrajinskim organom, da ugotovijo, da je bila storjena odtujitev državnih sredstev, in da se jim zagotovi možnost, da izterjajo nezakonito odtujeni znesek. So torej strogo ohranitvene narave (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 62 in navedena sodna praksa).

142 Tako zadevni omejevalni ukrepi, ki jih je določil Svet na podlagi pristojnosti, določene v členih 21 in 29 PEU, niso kazenske narave. Torej jih ni mogoče enačiti z odločbo o zamrznitvi sredstev, ki jo izda nacionalni sodni organ države članice v kazenskem postopku in ob upoštevanju varstev, ki jih ta postopek zagotavlja. Zato zahteve, ki jih ima Svet glede dokazov, na podlagi katerih se utemelji vpis imena osebe na seznam oseb, za katere velja ta zamrznitev sredstev, ne morejo biti strogo enake tistim, ki jih ima nacionalni sodni organ v zgoraj navedenem primeru (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 64 in navedena sodna praksa).

143 Spomniti je treba tudi, da Svetu niti po uradni dolžnosti niti sistematično ni treba izvesti lastnih preiskav ali preverjanj za pridobitev dodatnih podatkov, če že razpolaga z dejstvi in dokazi, ki so jih predložili organi tretje države za sprejetje omejevalnih ukrepov zoper osebe iz teh držav, proti katerim v teh državah tečejo sodni postopki (sodba z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 57).

144 V tem primeru mora Svet preveriti, prvič, ali dokumenti [zaupno], na podlagi katerih bo utemeljil svojo odločitev, dopuščajo utemeljitev, da – kot je navedeno v obrazložitvi za vpis imena tožeče stranke na zadevni seznam, ki je bila navedena v točki 134 zgoraj – zoper to osebo ukrajinski organi začnejo kazenske postopke zaradi domnevnih dejanj odtujitve državnih sredstev, in drugič, da se v teh postopkih lahko opredelijo ravnanja tožeče stranke v skladu z zgoraj navedenim upoštevnim merilom. Samo če ta preverjanja niso končana, mora glede na sodno prakso, navedeno v točki 137 zgoraj, Svet izvesti dodatna preverjanja (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljen, EU:T:2016:376, točka 65 in navedena sodna praksa).

145 Poleg tega v okviru sodelovanja, ki je urejeno v izpodbijanih aktih (glej točko 139 zgoraj), Svetu načeloma ni treba preučiti in presoditi točnosti in upoštevnosti dejstev in dokazov, na podlagi katerih so ukrajinski organi utemeljili uvedbo kazenskih postopkov zoper tožečo stranko zaradi ravnanj, ki jih je mogoče opredeliti kot odtujitev državnih sredstev. Kot je bilo namreč navedeno v točki 141 zgoraj, Svet s sprejetjem izpodbijanih aktov ne želi sam sankcionirati odtujitve državnih sredstev, ki jih preiskujejo ukrajinski organi, ampak ohraniti možnost, da ti organi te odtujitve ugotovijo in izterjajo znesek neupravičene odtujitve. Ti organi morajo torej v teh postopkih preveriti dejstva in dokaze, na

podlagi katerih utemeljujejo svojo odločitev, in če je to potrebno, ugotoviti posledice glede zaključka teh postopkov (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 66).

146 To razlago potrjuje sodna praksa, iz katere izhaja, da Svet ne preverja utemeljenosti preiskav zoper zadevno osebo, ampak le utemeljenost sklepa o zamrznitvi sredstev v zvezi s temi preiskavami (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, točka 77).

147 Svet seveda v vseh okoliščinah ne bi smel potrditi ugotovitev ukrajinskih organov [zaupno]. Tako ravnanje naj ne bi bilo v skladu z načelom dobrega upravljanja niti na splošno z obveznostjo, da institucije Unije spoštujejo temeljne pravice v okviru uporabe prava Unije na podlagi uporabe člena 6(1), prvi pododstavek, PEU v povezavi s členom 51(1) Listine (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 67).

148 Vendar mora Svet na podlagi okoliščin primera presoditi nujnost dodatnih preverjanj, zlasti da od ukrajinskih organov zahteva, da mu predložijo dodatne dokaze, če se izkaže, da so že predloženi dokazi nezadostni ali neskladni. Ne bi bilo namreč mogoče izključiti, da si Svet na podlagi teh dokazov, s katerimi je bil seznanjen, ne glede na to, ali so jih predložili sami ukrajinski organi ali se je z njimi seznanil na drugačen način, ustvari zadosten dvom glede dokazov, ki so jih že predložili ti organi. Poleg tega v okviru možnosti, ki jo morajo imeti osebe, ki predložijo pripombe v zvezi z obrazložitvijo Sveta za ohranitev njihovega imena na zadevnem seznamu, te osebe lahko predložijo ta dejstva in dokaze, celo olajševalne dokaze, s katerimi naj bi se zahtevalo, da Svet opravi dodatna preverjanja. Zlasti zato, ker Svet ne more nadomestiti ukrajinskih sodnih organov pri presoji utemeljenosti kazenskih postopkov [zaupno], ni mogoče izključiti, da mora zlasti glede pripomb tožeče stranke ta institucija od ukrajinskih organov zahtevati pojasnila glede dejstev in dokazov, na katerih temeljijo ti postopki (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 68).

149 V tem primeru je treba ugotoviti, da Svet omejevalne ukrepe zoper tožečo stranko utemeljuje v glavnem z dopisom z dne 10. oktobra 2014 [zaupno]. Dopis izkazuje tudi [zaupno]. Le eden od postopkov, tisti s številko [zaupno], je upošteven, če se nanaša na odtujitev državnih sredstev, ki ustreza razlogu, s katerim je utemeljena ohranitev imena tožeče stranke v izpodbijanih aktih. Ukrajinski organi predmet tega postopka sicer pravno opredeljujejo kot odtujitev sredstev [zaupno]. Iz tega dopisa izhaja, da naj bi tožeča stranka odtujila sredstva [zaupno].

150 Iz tega izhaja, da je ohranitev omejevalnih ukrepov za tožečo stranko temeljila na dokazih, ki Svetu omogočajo, da nedvoumno ugotovi obstoj postopka, ki ga je začela ukrajinska sodna uprava v zvezi s tožečo stranko glede kaznivega dejanja odtujitve državnih sredstev.

151 Treba je namreč navesti, da dopis z dne 10. oktobra 2014 dokazuje, da [zaupno], tako da ne dopušča dvoma glede domnevne vpletenosti tožeče stranke, toliko bolj ker so dejstva, ki opisujejo kaznivo dejanje, nespremenljiva, skladna in so jih ukrajinski organi pravno opredelili kot odtujitev državnih sredstev, kar ustreza zgoraj navedenemu upoštevnemu merilu.

152 Poleg tega ti dokazi, s katerimi je bil seznanjen Svet, vsebujejo [zaupno] (glej v tem smislu sodbo z dne 15. septembra 2016, Klyuyev/Svet, T-340/14, EU:T:2016:496, točki 41 in 93). V zvezi s tem torej Svetu ni mogoče očitati, da je informacije [zaupno] obravnaval kot pravilne in utemeljene.

153 Poleg tega je treba navesti, da je v dopisu navedeno, da je tožeča stranka osumljena, da je storila nekatera kazniva dejanja zoper gospodarstvo [zaupno].

154 V zvezi s tem je treba navesti, da zadevni omejevalni ukrepi olajšujejo in dopolnjujejo trud ukrajinskih organov za izterjavo odtujenih državnih sredstev, kar izhaja iz cilja okrepitve pravne države, kot je bilo navedeno v točkah 140 in 141 zgoraj.

155 Nazadnje, prvič, treba je tudi navesti, da je pregon kaznivih dejanj zoper gospodarstvo, kot je odtujitev državnih sredstev, pomemben način za boj proti korupciji in da boj proti korupciji pomeni – v okviru zunanjega delovanja Unije – načelo, ki ga vsebuje pojem pravne države. Drugič, treba je poudariti, da kaznivo dejanje, ki se očita tožeči stranki, spada v širši okvir, če za nezanemarljiv del nekdanjega ukrajinskega vladajočega sloja obstaja sum storitve hudih kaznivih dejanj pri upravljanju javnih virov, s čimer so resno ogrozili institucionalne in pravne temelje države in kršili zlasti načela zakonitosti, prepovedi samovoljnega ravnanja izvršilnih oblasti, učinkovitega sodnega nadzora in enakosti pred zakonom (glej v tem smislu sodbo z dne 15. septembra 2016, Klyuyev/Svet, T-340/14, EU:T:2016:496, točka 117). Iz tega izhaja, da zadevni omejevalni ukrepi kot celota ob upoštevanju funkcije, ki jo je izvrševala tožeča stranka v nekdanjem ukrajinskem vladajočem sloju, učinkovito prispevajo k olajševanju pregona kaznivih dejanj odtujitve javnih sredstev, storjenih v škodo ukrajinskih institucij, in ukrajinskim organom omogočajo, da lažje dosežejo povrnitev protipravne koristi teh odtujitev. To omogoča – če se sodni pregoni izkažejo za utemeljene – olajšanje kaznovanja očitanih dejanj korupcije članov nekdanjega režima po sodni poti, s čimer se v tej državi prispeva k podpori pravne države (glej v tem smislu sodbo z dne 15. septembra 2016, Klyuyev/Svet, T-340/14, EU:T:2016:496, točka 118).

156 Svet torej s tem, da je sprejel izpodbijana akta v delu, ki se nanaša na tožečo stranko, ni storil očitne napake pri presoji.

157 Te ugotovitve ne morejo omajati druge trditve tožeče stranke.

158 Prvič, treba je zavrniti trditev tožeče stranke, da se preiskava, ki teče proti njej v Ukrajini, ne bi mogla zaključiti z ugotovitvijo kaznivega dejanja v zvezi z njo glede na [zaupno], določbe ukrajinskega zakona na tem področju in omejene pristojnosti za odločanje, ki jih je imela.

159 Tožeča stranka namreč ne izpodbija verodostojnosti dopisa z dne 10. oktobra 2014. Tako je treba šteti, da je Svet predložil dokaz o obstoju kazenskega postopka v Ukrajini zoper tožečo stranko. V zvezi s tem je treba navesti, da se je utemeljenost preiskave izpodbijala le z dejstvi in dokazi, ki jih je tožeča stranka predložila Svetu pred sprejetjem izpodbijanih aktov, ter da so se ta dejstva in dokazi nanašali le na pristojnosti predsednika vlade v ukrajinskem pravnem sistemu in na ukrajinske proračunske predpise. Ta dejstva in dokazi torej niso mogli ustvariti dvomov glede utemeljenosti sklepa o zamrznitvi premoženja tožeče stranke.

160 Vsekakor nobena trditev tožeče stranke, ki se je nanašala na izpodbijanje verodostojnosti obtožb zoper njo in s katero je nameravala ovreči dejstva, na katerih je temeljilo kaznivo dejanje, storjeno v Ukrajini, ni upoštevna, ker kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točkah 141, 143, 145 in 146 zgoraj, načeloma Svet ni zavezan, da sam preuči točnost in upoštevnost dejstev in dokazov, na podlagi katerih so ukrajinski organi začeli sodno preiskavo glede tožeče stranke, in ti organi morajo v okviru teh preiskav preveriti dejstva in dokaze, na katerih te preiskave temeljijo, ter ugotoviti posledice rezultata teh preiskav (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 14. aprila 2016, Ben Ali/Svet, T-200/14, neobjavljena, EU:T:2016:216, točka 158).

161 Drugič, glede sodb, ki so jih izdali ukrajinski sodni organi, ki po mnenju tožeče stranke v bistvu dokazujejo, da dejstva na podlagi preiskave zoper tožečo stranko ne pomenijo odtujitve javnih sredstev, je treba navesti, da neodvisno od vprašanja, ali so ali niso upoštevna, tožeča stranka ni dokazala, da je bil Svet z njimi seznanjen pred sprejetjem izpodbijanih aktov. Iz tega izhaja, da mu ni mogoče očitati, da je v zvezi s tem storil očitno napako pri presoji.

162 Sicer je treba spomniti, da je treba zakonitost sklepa o zamrznitvi sredstev presojati glede na informacije, ki so bile Svetu lahko na voljo ob sprejetju tega sklepa (sodba z dne 28. maja 2013, Trabelsi in drugi/Svet, T-187/11, EU:T:2013:273, točka 115). V skladu z ustaljeno sodno prakso se namreč zakonitost akta Unije presoja glede na dejanske in pravne okoliščine, ki so obstajale ob sprejetju akta (glej sodbo z dne 26. oktobra 2012, Oil Turbo Compressor/Svet, T-63/12, EU:T:2012:579, točka 19 in navedena sodna praksa).

163 Tretjič, glede domnevne kršitve načela domneve nedolžnosti, ki je v pravnem redu Unije urejena v členu 48(1) Listine, je treba ugotoviti, da – kot je navedel Svet – iz izpodbijanih aktov ne izhaja, da je bila tožeča stranka spoznana za krivo storitve dejanj, ki se kaznujejo po ukrajinskem kazenskem pravu ali po pravu ene od držav članic Unije, niti se ne prejudicira presoja dejanskega stanja, ki jo izvedejo pristojni ukrajinski organi in sodišča. Poleg tega Svet s tem, da je sprejel ta akta, pri javnem mnenju ni povzročil občutka, da je tožeča stranka kriva. V teh aktih je bilo namreč le ugotovljeno, da so bili zoper tožečo stranko v Ukrajini uvedeni kazenski pregoni v zvezi z odtujitvijo javnih sredstev (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točke od 82 do 84).

164 Četrtič, glede pomanjkanja zanesljivosti [zaupno], kar zadeva dopis z dne 10. oktobra 2014, je treba na eni strani navesti, da je Ukrajina država članica Sveta Evrope od leta 1995 in da je ratificirala EKČP ter, na drugi strani, da sta novo ukrajinsko ureditev kot legitimno priznali Unija in mednarodna skupnost. Svet torej s tem, da je svojo odločitev utemeljil z dokazi [zaupno], ne da bi s tem omajal zakonitost in legitimnost ureditve in ukrajinskega sodnega sistema, ni napačno ravnal. V preostalem je treba v delu, v katerem bi preizkus trditev tožeče stranke pomenil, da se mora Splošno sodišče izreči o veljavnosti menjave ukrajinskega režima, ugotoviti, da taka presoja ni zajeta z obsegom nadzora Splošnega sodišča nad akti, ki so predmet obravnavanega primera (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 25. aprila 2013, Gbagbo/Svet, T-119/11, neobjavljena, EU:T:2013:216, točka 75).

165 Petič, glede trditev, na katere se je nanašala domnevna pomanjkljiva obrazložitev, je treba napotiti na presojo, ki je bila izvedena v okviru prvega tožbenega predloga, ki se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve.

166 Nazadnje, tožeča stranka je v pisnih vlogah in na obravnavi trdila, pri čemer se je najprej sklicevala na sodbo z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet (T-208/11 in T-508/11, v pritožbenem postopku, EU:T:2014:885), in nato na sklepne predloge generalne pravobranilke E. Sharpston v zadevi Svet/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2016:723), da mora Svet, preden svojo odločitev utemelji z odločbo organa tretje države, skrbno preveriti, da upoštevna ureditev te države zagotavlja varstvo pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva, ki je enaka tistima, ki ju zagotavlja Unija. Tožeča stranka meni, da ni mogoče domnevati, da je stopnja varstva temeljnih pravic, ki jih zagotavlja Ukrajina, vsaj enaka tisti, ki jo zagotavlja Unija. Svet bi moral torej preveriti, ali ukrajinski pravni red zagotavlja tako varstvo.

167 Ta trditev temelji na napačnih domnevah. Pristopa, ki ga je Splošno sodišče zavzelo v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet (T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885), v obravnavanem primeru ni mogoče uporabiti.

168 Natančneje, v tej zadevi je Skupno stališče Sveta z dne 27. decembra 2001 o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu (2001/931/SZVP) (UL 2001, L 344, str. 93), ki določa mehanizem, ki Svetu omogoča, da vključi osebo na seznam zamrznitve sredstev na podlagi odločbe, ki jo je sprejel nacionalni organ celo tretje države, določalo merilo za imenovanje oseb, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, ki jih je sprejel Svet in ki določajo:

„Seznam […] je sestavljen na podlagi točnih podatkov ali gradiva iz s tem povezanega dosjeja, ki prikazuje, da je odločitev glede oseb, skupin ali organizacij sprejel pristojni organ, ne glede na to, ali gre za začetek preiskave ali pregon zaradi terorističnega dejanja, poskusa ali omogočanja takega

dejanja ali sodelovanja pri njem s podlago na trdnih in zaupanja vrednih dokazih ali indicih ali obsodbe za taka dejanja. Osebe, skupine in organizacije, ki jih je Varnostni svet Združenih narodov opredelil kot povezane s terorizmom in proti katerim je odredil sankcije, se lahko vključijo na seznam.“

169 V tem primeru obstoj predhodnega sklepa ukrajinskih organov ni eno od meril, določeno s členom 1(1) Sklepa 2014/119, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2015/143, ki velja za sprejetje zadevnih omejevalnih ukrepov, saj so sodni postopki, ki so jih začeli ti organi, le dejansko stanje, na katerem temeljijo ti ukrepi. Upoštevno merilo se nanaša le na osebe, „ki so bile opredeljene kot odgovorne za protipravno prilaščanje javnih sredstev, ki pripadajo Ukrajini“.

170 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je besedilo upoštevnega merila bližje besedilu merila, za katero je šlo v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93). Natančneje, v točki 66 sodbe z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), je Splošno sodišče odločilo, da to merilo vključuje osebe, ki so kazensko preganjane zaradi dejanj „protipravnega prilaščanja javnih sredstev“, in to ne da bi se preučilo vprašanje, ali je pravni red zadevne države, v tem primeru Egipta, zagotavljal primerljivo sodno varstvo, kot ga zagotavlja Unija.

171 Vsekakor je treba navesti, kot je navedel Svet na obravnavi, da obstaja glavna razlika med omejevalnimi ukrepi, kot so ti v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet (T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885), ki se nanašajo na boj zoper terorizem, in tistimi, ki – kot v tem primeru – spadajo v okvir sodelovanja med Unijo in novimi organi tretje države, v tem primeru Ukrajine.

172 Boj proti terorizmu, h kateremu Svet prispeva s sprejetjem omejevalnih ukrepov zoper nekatere osebe ali skupine, namreč ne spada nujno v okvir sodelovanja z organi tretjih držav, v katerih je prišlo do spremembe ureditve in ki jo je Svet podprl. Tako pa je v primeru zadevnih ukrepov v tej zadevi, kot je bilo tudi v primeru ukrepov, za katere je šlo v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), ki je bila v pritožbenem postopku potrjena s sodbo z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet (C-220/14 P, EU:C:2015:147).

173 Če je torej politična izbira Sveta, da sodeluje z novimi ukrajinskimi organi, za katere meni, da so vredni zaupanja, da jim omogoči med drugim, da izterjajo javna sredstva, ki so bila morda odtujena „z namenom ureditve in podpore pravni državi“ v Ukrajini, odvisna od pogoja, da – kljub dejstvu, da je ta država članica Sveta Evrope in je ratificirala EKČP – država Ukrajina takoj po spremembi ureditve zagotavlja enako stopnjo varstva temeljnih pravic, kot jo zagotavljajo Unija in njene države članice, bi bila v bistvu ogrožena široka diskrecijska pravica, ki jo ima Svet glede definicije splošnih meril, ki omejujejo krog oseb, za katere lahko veljajo omejevalni ukrepi, ki podpirajo te nove organe (glej točko 136 zgoraj).

174 Pri izvajanju te široke diskrecijske pravice mora torej Svet svobodno odločiti, da si po spremembi ureditve ukrajinski organi zaslužijo podporo, če izboljšajo demokratično življenje in spoštovanje pravne države v Ukrajini glede na položaj, ki je obstajal prej, in če je ena od možnosti okrepitve pravne države v tem, da se zamrzne premoženje oseb, ki so bile opredeljene kot odgovorne za odtujitev javnih sredstev, ki pripadajo Ukrajini, pri čemer ta pojem vključuje – po aktih iz januarja 2015 – osebe, zoper katere so ukrajinski organi uvedli preiskavo zaradi odtujitve javnih sredstev ali zaradi sodelovanja pri tem in zaradi zlorabe pooblastil ali zaradi sodelovanja pri taki zlorabi.

175 Zato bi – le če bi se politična odločitev Sveta, da podpre novo ukrajinsko ureditev, vključno s sodelovanjem, ki izhaja iz zadevnih omejevalnih ukrepov, izkazala za očitno napačno, zlasti zaradi dejstva, da so temeljne pravice v tej državi sistematično kršene po spremembi ureditve – morebitno pomanjkanje povezave med varstvom temeljnih pravic v Ukrajini in varstvom, ki obstaja v Uniji, lahko vplivalo na zakonitost ohranitve teh ukrepov glede tožeče stranke. Iz preučitve te tožbe pa izhaja, da v tem primeru ni tako.

176 V tem primeru je treba ugotoviti, da dejstva in dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, ne ovržejo verodostojnosti obtožb v zvezi z njo glede dejstev odtujitve javnih sredstev, kot je bilo to preučeno zgoraj, niti ne zadostujejo za ugotovitev, da bi na njen položaj vplivale težave, ki jih navaja glede ukrajinske sodne ureditve v postopku, ki se nanaša nanjo in ki je podlaga za sklep o ohranitvi omejevalnih ukrepov zoper njo.

177 Na podlagi navedenega je treba skleniti, da je Svet izpolnil zahteve dokaznega bremena, ki jih ima, in ni storil očitne napake pri presoji, ker je menil, da je bil dopis z dne 10. oktobra 2014 zadostna dejanska podlaga za to, da je bil zoper tožečo stranko na dan sprejetja izpodbijanih aktov uveden kazenski postopek o odtujitvi javnih sredstev [zaupno], in je na tej podlagi ime tožeče stranke ohranil na seznamu.

178 V teh okoliščinah je treba peti pritožbeni razlog zavrniti.

179 Zato je treba torej zavrniti tožbo v celoti, ne da bi bilo treba preučiti predlog tožeče stranke za sprejetje ukrepov procesnega vodstva niti predlog, ki ga je podredno vložil Svet, naj se ohranijo učinki Sklepa 2015/364.

Stroški

180 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Sveta naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Mykoli Yanovychu Azarovu se naloži plačilo stroškov.

Berardis Spielmann Csehi

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 7. julija 2017.

Kazalo

Dejansko stanje 1

Dejansko stanje po vložitvi tožbe 3

Postopek in predlogi strank 4

Pravo 5

Prvi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve 5

Drugi tožbeni razlog: kršitev temeljnih pravic 7

Četrti tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe 7

Prvi del: kršitev lastninske pravice 9

Drugi del: kršitev pravice do opravljanja gospodarske dejavnosti 10

Tretji del: nesorazmernost omejevalnih ukrepov 11

Tretji tožbeni razlog: zloraba pooblastil 12

Četrti tožbeni razlog: kršitev načela dobrega upravljanja 13

Peti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji 14

Stroški 21